

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **A. A.**, zast.: Organizace pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.10.2013, č. j. OAM-68/LE-LE18-K03-2012, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal dne 20.3.2012 Českou republiku o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že je státním občanem Pákistánu, paňdžábské národnosti a je ahmadijského náboženského vyznání. Získal středoškolské vzdělání a po dobu jednoho roku studoval též na vysoké škole. Vojenskou službu nevykonal, není a nebyl členem žádné politické strany či hnutí. Pákistán opustil 10.2.2011, neboť na jeho osobu byla podána žaloba podle § 298C pákistánského trestního zákoníku, tedy podle tzv. „rouhačských zákonů“. Učinil tak pan S., se kterým se žalobce spřátelil a který posléze žalobce osočil, že jej nutil konvertovat k ahmadijské víře. Žalobce se

nejprve ukryval u svého strýce a následně za pomoci převaděče, který zajistil rovněž české vízum, Pákistán bez potíží opustil a přicestoval nejprve do České republiky. Vzápětí Českou republiku opustil a pobýval v Nizozemsku a Belgii. Pokud by v Pákistánu setrval či by byl nucen k návratu, jistě by byl odsouzen do vězení na dobu tří až čtyřech let.

Žalovaný vyhodnotil informace přednesené žalobcem, podrobil jím uváděná fakta testu věrohodnosti a rovněž si obstaral poměrně značné množství informací o Pákistánu, které byly věcně zaměřeny na problém přednesený žalobcem. Následně rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákon o azylu), neudělil. Své závěry velmi podrobně a pečlivě odůvodnil.

Ve včasné žalobě namítal žalobce pochybení správního orgánu, které mělo za následek nesprávné rozhodnutí o jeho žádosti. Stěžejní žalobní námitka spočívala ve vyslovení nesouhlasu se závěrem žalovaného, který označil jeho výpověď za nevěrohodnou. Naopak plédoval za to, že v rámci celého řízení vypovídal zcela konzistentně a pravdivě. Zdůraznil, že v průběhu všech pohovorů a při podání žádosti uvedl, že se přibližně v srpnu nebo září 2010 seznámil s panem S. M. Několikrát se vzájemně navštívili a během poslední návštěvy v prosinci roku 2010 se pan S. dozvěděl, že je žalobce ahmadijského náboženského vyznání. Asi týden poté do jejich domu přijela policie a ptala se na žalobce jeho otce, jelikož žalobce nebyl přítomen. Policisté odjeli a asi po 10 dnech poštou obdržel zásilku od soudu a zjistil, že pan S. na něj podal žalobu podle § 298 C trestního zákoníku, že jej žalobce nutil ke konverzi k ahmadijskému náboženskému vyznání. Otec žalobce následně poslal ke strýci, protože by mohl být obviněn a ihned uvězněn. Během pobytu žalobce u svého strýce se pan S. několikrát dostavil k domu jeho otce a vyhrožoval mu. Otec žalobce se rozhodl kontaktovat převaděče a žalobce z Pákistánu vycestoval. Za rozpornou tak rozhodně nepovažoval situaci jím popsanou co se týče problémů s panem S. a stejně tak ani s následnou reakcí policejních orgánů (nejprve návštěva policie a teprve následně doručení předvolání, resp. žaloby). V neprospěch žalobce nemůže hovořit ani tak skutečnost, že se po nějakou dobu ukryval u svého strýce a žádné problémy v tomto období neměl. Svou příslušnost k ahmadijskému náboženskému vyznání žalobce doložil potvrzením Národního prezidenta Ahmadiyya Musliam Gemeinde Österreich, pana Alam Jahangir Morshed ze dne 4.2.2012. Pokud tedy správní orgán posoudil výpověď žalobce jako nevěrohodnou, přičemž tento konstantně popisoval řízení podle § 298 C trestního zákoníku Pákistánu, které bylo proti němu zahájené z důvodu jeho náboženského vyznání, potud ve svém rozhodnutí zásadním způsobem pochybil.

Rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu se soudní judikaturou, např. odporuje rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 21.12.2005, č.j. 6 Azs 235/2004-57 ze dne 21. 12. 2005 či ze dne 30.6.2010, č.j. 9 Azs 16/2010-229. K otázce posuzování věrohodnosti žadatelů o udělení mezinárodní ochrany dále poukázal na rozhodnutí Nejvyšší správního soudu ze dne 30.9. 2008, č.j. 5 Azs 66/2008-70 a rovněž ze dne 27.3.2008, č.j. 4 Azs 103/2007-63. Závěrem zdůraznil,

že vzhledem k tomu, že žalobci státní orgány v zemi původu nemohou poskytnout dostatečnou ochranu před pronásledováním z důvodu jeho náboženství, splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu podle ustanovení § 12 b) zákona o azylu. Proto požadoval rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemné reakci na žalobu s datem 7.2.2014 popřel oprávněnost námitek, neboť dle jeho mínění neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení zákona o azylu či správního řádu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za správné a plně v souladu se zákonem. Provedené řízení neprokázalo důvodnost žalobcem tvrzených obav, a proto správní orgán nemohl o jeho žádosti rozhodnout kladně. V reakci na žalobu uvedl: *„Žalobce se dovolává aplikace ustanovení § 12 písm. b) cit. zákona, avšak ani pro využití tohoto ustanovení není dán žádný důvod. Správní orgán ve svém rozhodnutí pečlivě popsal situaci Ahmadijců v Pákistánu a skutečnost, že jmenovaný neměl s vyznáváním své víry problémy, a to až do doby údajného verbálního střetu s třetí soukromou osobou. Žalovaný shledal ve výpovědích žalobce zásadní nesrovnalosti, které zpochybnilly věrohodnost jeho tvrzení, respektive vyvrátily jím tvrzený náboženský charakter jednotlivého, tudíž izolovaného a nevěrohodně působícího útoku, jež měl být veden proti jeho osobě (srov. str. 6-8 žalobou napadeného správního rozhodnutí). S ohledem na fakt, že povinnost tvrzení vážně výlučně na žadateli o udělení mezinárodní ochrany (usnesení NSS č. j. 3 Azs 40/2012-38 ze dne 31. 10. 2012), pokládá správní úřad za prokázané, že žalobce neunesl důkazní břemeno stran azylově relevantních tvrzení. Navíc, jak vyplývá z konstantní judikatury NSS, např. rozsudku č. j. 4 Azs 151/2005-86 ze dne 7. 12. 2005, předmětem dokazování v řízení o udělení azylu není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních. I kdyby žalovaný připustil, že žalobcem nevěrohodně popsany útok na jeho osobu skutečně proběhl, nejednalo by se o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, z důvodu: „absence intenzity a opakovanosti“ (rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 887/2003 ze dne 8. 7. 2004).“*

Dále žalovaný zdůraznil, že při rozhodování vycházel ze zjištění o nevěrohodnosti žalobcových přednesů, jak podrobně zaznamenal ve svém rozhodnutí. Připomněl, že ačkoli měl být žalobce již obviněn, přesto se mu podařilo bez jakýchkoli problémů Pákistán opustit s vlastním cestovním pasem. Z toho lze dovodit, že státní orgány o jeho osoby neprojevovaly negativní zájem. Na podporu svých závěrů pak použil obecné informace o zemi původu žadatele, které jsou bezpochyby aplikovatelné pro daný případ. Na základě popsaných argumentů požadoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou, projednal soud žalobu za přítomnosti obou účastníků a tlumočníka. V mezích vytčených žalobními body poté napadeného rozhodnutí přezkoumal (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). V průběhu řízení žalobce setrval na jím dosud učiněných přednesech a správní orgán se rovněž neodchýlil od důvodů, pro které žalobci mezinárodní ochranu neudělil.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu udělí azyl, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo dle písm. b) je zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud ověřil, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce vycházel z informací poskytnutých žalobcem v žádosti uplatněné dne 20. 3. 2012 a ve třech následně konaných pohovorech s daty 20.3.2012, 30.3.2012 a 26.2.2013. Pro své rozhodnutí si žalovaný obstaral celou řadu informací z různých objektivních, věrohodných a dohledatelných zdrojů o situaci v Pákistánu vztahujících se k problému přednesenému žalobcem, tedy zcela v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1825/2009.

Jednalo se o tyto zprávy: informace obsažené v databázi ČTK, Informace MV ČR – Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, PAK103607.E, ze 4. listopadu 2010 týkající se skutečností ohledně prvního oznámení incidentu, Informace téže instituce ze dne 28. října 2010 s názvem požadavky na zatykač, Zprávu o zemi MV Velké Británie z 18. ledna 2010 a ze dne 7. června 2012, Zprávu MZ USA ze 17. listopadu 2010 – Výroční zpráva o svobodě vyznání, Informace MV Velké Británie z 1. října 2010 – Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zpráva o zemi MV Velké Británie ze 17. ledna 2011 – ahmadijci, Informace Human Rights Watch z ledna 2011 – výroční zpráva Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 14. května 2012 s názvem Doporučení UNHCR pro posuzování potřebnosti mezinárodní ochrany pro příslušníky náboženských menšin z Pákistánu, Informaci OAMP z 18. ledna 2012 – Pákistán – ahmadijové, ahmadijské muslimské společenství, hnutí lahorských ahmadijů.

Součástí správního spisu jsou rovněž překlady listin doložených žalobcem, z nichž lze poukázat na již zmiňované potvrzení osvědčující jeho příslušnost k ahmadijskému hnutí, dále pak kopie dokladů, o něž opírá žalobce svůj příběh, své azylověrelevantní důvody – „udání“ pana S. ze dne 9.12.2010 a následné písemnosti vztahující se k nařízenému soudnímu líčení na den 26.1.2011.

Podstatou žádosti žalobce bylo jeho tvrzení, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu svého náboženství, ahmadijského vyznání. Apeloval tak na žalovaného, aby mu v souvislosti s přednesenými problémy byla udělena mezinárodní ochrana dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází z ustáleného a logického modelu - žadatel předloží své konkrétní důvody, pro které žádá o pomoc cizí stát, tedy přednese svůj individuální a tím pádem nezaměnitelný příběh. Má-li tu možnost, pak rovněž doloží k žádosti důkazy. Následně správní orgán vyhodnotí reálnost, pravdivost a věrohodnost příběhu žadatele na pozadí informací o té které konkrétní zemi. V přezkumném řízení soudním je v řízeních o udělení mezinárodní ochrany pevně ustálený názor na požadavek věrohodnosti, logičnosti a přesvědčivosti výpovědi přednášených žadateli. Krajský soud proto ve svých rozsudcích při respektování judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č.j. 6 Azs 386/2004-40) opakovaně zdůrazňuje, že „pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.“

Dle přesvědčení krajského soudu správní orgán dostal své povinnosti a příběh žalobce vyhodnotil z hlediska požadavků Nejvyššího správního soudu. Ostatně na řadu obsahově obdobných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odkazoval rovněž samotný žalobce ve svém doplnění žaloby, byť se jimi snažil argumentovat ve prospěch přesvědčivosti a věrohodnosti svých přednesů. Správní orgán umožnil žalobci popsat jeho problémy v celkem třech pohovorech, jejichž téměř doslovný obsah zaznamenal do odůvodnění svého rozhodnutí.

Lze proto shrnout, že žalobce i všichni členové jeho rodiny byli vyznavači ahmadijské víry a do doby setkání žalobce s panem S. neměl nikdo z jejich

členů jakékoli problémy. Žalobce potkal jmenovaného na klinice ve městě Rabwah, které je z převážné míry obydleno právě stoupenci ahmadijské víry. Problémy nastaly dle žalobce poté, kdy pan S. zjistil, že je žalobce Ahmadijec. Následně na jeho osobu podal udání, že jej nabádá ke konvertování k ahmadijskému vyznání, v důsledku čehož měl na žalobce dopadnout postih dle § 298C tzv. „rouhačského zákona“. Z obavy před uvězněním se žalobce ukrýval po několik týdnů u strýce, kde žádné problémy neměl, aby následně s platným cestovním dokladem Pákistán opět bez komplikací opustil. Ke svému příběhu doložil doklad o své příslušnosti k ahmadijskému hnutí a dále kopie dokladů – údajně získané od advokáta – udání pana S. a předvolání žalobce na jednání soudu na 26.1.2011.

Na straně osmé a deváté svého rozhodnutí se správní orgán zaměřil na vyhodnocení pravdivosti a logičnosti jednotlivých informací žalobcem sdělovaných v průběhu řízení včetně vyhodnocení předložených listin. Postupně rozebral jednotlivé nesrovnalosti, nepřesnosti, nelogičnosti či zjevné neznalosti vysledované v přednesech žalobce, které posléze žalovanému umožnily učinit závěr o nevěrohodnosti jeho příběhu.

Žalovaný nejprve poukázal – ze svého úhlu pohledu – na nelogické jednání pana S. tvrzené žalobcem (udání až po několika měsících přátelství, podiv nad tím, že by měl být žalobce stoupencem ahmadijského hnutí, byť žil ve městě Rabwah, baště tohoto hnutí).

Dále se zaměřil na nelogičnost postupu orgánů činných v trestním řízení tak, jak bylo prezentováno žalobcem. Policisté měli žalobce navštívit ještě před vznesením obvinění a to v průběhu prosince 2010. Nicméně v písemnostech doložených žalobcem, jak správně poukázal žalovaný, je v dopise datovaném 9.12.2010, který měl zřejmě za pana S. sepsat právník, mimo jiné uvedeno, že pan S. na místní policejní stanici podal žádost o obvinění žalovaného, ale nikdo nereagoval. Rovněž pak samotný text tohoto podání žalobcem předložený v souvislosti s jeho výpovědí logiku skutečně postrádá. V textu je již výše uvedená zmínka o nečinnosti místní policejní stanice, přičemž text je adresován nejenom státnímu zástupci, ale současně i soudci a je zde již přímo zmínka o „příštím líčení soudu dne 26.1.2011“. Z hlediska prosté logiky se pak jeví výše popsany obsah listiny jako zmatečný. Obdobné pochybnosti o žalobcem předložených listinách rovněž shledal žalovaný, jak je podrobně popsáno v rozhodnutí na straně sedmé, poslední odstavec. Ve shodě se žalovaným krajský soud uzavírá, že by-li žalobce zastoupen advokátem, je naprosto neobvyklé a nelogické, aby součástí žalobcem předložených dokumentů skutečně nebyl text zatykače, obžaloby či případně předvolání na jednání soudu, tedy oficiální doklady potvrzující skutečně aktivní činnost trestních orgánů vůči osobě žalobce. Nesrovnalosti v přednesech žalobce a absence zásadních úředních listin pak vzbuzují důvodné pochybnosti, že na žalobce byla žaloba dle „rouhačských zákonů“ fakticky podána.

Tomuto závěru nasvědčují ostatně i další okolnosti případu zmíněné žalovaným. Pokud se žalobce prezentoval jako člen rodiny, v níž je vyznávána ahmadijská víra, navíc středoškolsky vzdělaný a dokonce s absolutoriem prvního ročníku vysoké školy, pak nelze akceptovat jeho téměř základní neznalosti ohledně ahmadijské víry. Žalovaný ověřil, že žalobci není absolutně ničeho známo o dvou větvích ahmadijského hnutí, stejně tak jako příslušník této víry, k níž se hlásí všichni členové jeho rodiny, nevěděl o události, ke které došlo v Rabwah dne 8.6.2008, kdy bylo žalobci již dvacet let. Dle Informace MV Velké Británie byli všichni obyvatelé tohoto města obviněni dle § 298C trestního zákoníku.

Samotné obavy z výhrůžek ze strany pana S. žalobce v zásadě vyřešil ještě v Pákistánu, kdy se přestěhoval ke strýci a po nějakou dobu zde pobýval aniž by byl tímto mužem kontaktován či dokonce nalezen policií. I to samo o sobě velmi snižuje věrohodnost příběhu žalobce. Pokud by skutečně byl na jeho osobě zájem orgánů činných v trestním řízení, jistě by tyto vyvinuly potřebné úsilí k nalezení žalobce. A zjistit pobyt žalobce u blízkého příbuzného by vskutku nemohlo činit vážnějších potíží. V neposlední řadě nelze zmínit zcela bezproblémové vycestování žalobce z Pákistánu. Tvrze problémy nastaly dle žalobce na počátku prosince 2010, zemi však opustil teprve 10. února 2011. Pokud by byl na jeho osobu vydán zatykač či obžaloba, jak uvádí, jeví se nepravděpodobné, že by bez povšimnutí prošel letištní kontrolou. Všechny tyto nesrovnalosti a nelogičnosti dovedly ve svém důsledku krajský soud ke shodnému závěru se žalovaným, kdy příběh žalobce vyhodnotil jako nevěrohodný.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, tento soud uvedl: *„Zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“*

Krajský soud je přesvědčen, že správní orgán požadavku vyřčenému Nejvyšším správním soudem plně dostal. Ve shodě se žalovaný tak krajský soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal při návratu do Pákistánu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V podrobnostech pak krajský soud odkazuje na přezkoumávané rozhodnutí, neboť by dále toliko opakoval a opisoval již jednou zaznamenané. Tento postup krajského soudu lze jistě akceptovat, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130: *„I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími“*

a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V smyslu obsahu § 13 zákona o azylu nebyla v daném případě žádná tvrzení ze strany žalobce činěna. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů (konkrétních zpráv a informací – přesně citovány v napadeném rozhodnutí a to i od samotného žalobce – kdy zohlednil jeho celkovou rodinnou a ekonomickou situaci včetně žalobcem popsaných zdravotních psychických potíží v souvislosti s jeho zadržením v Belgii, pro které se ovšem žádným způsobem neléčí a v tomto směru nedoložil žádnou lékařskou zprávu, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit) pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Ani v tomto směru se správní orgán neodchyloval od současné soudní judikatury (např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004 či ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55).

Při posuzování otázky naplnění důvodů pro možnost udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak předpokládá ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, správní orgán zkoumal, zda-li na žalobce uvedené důvody nesplňuje. V této úvaze vyšel správní orgán nejen z informací získaných od žalobce, ale především z již výše zmiňovaných shromážděných zpráv. Žalovaný se i této otázce věnoval dle přesvědčení krajského soudu s maximální péčí a znalostí informací o situaci v Pákistánu. Správní orgán zopakoval, že žalobce se ve své zemi nikdy v minulosti nemusel konfrontovat s orgány státní moci a stejně tak žádný z členů jeho rodiny. Pokud se jedná o hrozbu v souvislosti s udáním pana S., žalovaný a stejně tak i krajský soud nepovažuje tento moment za věrohodný, a proto s ním není možné v případě návratu žalobce spojit žádné obavy.

Reálnou možnost návratu žalobce krajský soud dovozuje např. z Informace MV Velké Británie z 1. října 2010 (Směrnice pro posuzování žádostí o azyl), když na žalobce - z již vysvětlených důvodů - nahlíží jako na řadového stoupence ahmadijského hnutí, byť se značnými výhradami co se týče znalostí této víry a v zásadě i soudobých událostí (viz. např. neznalost situace z roku 2008, která skutečně vzbuzuje důvodné pochybnosti o žalobcových přednesech). V této informaci je mimo jiné uvedeno, že u běžných příslušníků ahmaditské komunity není pravděpodobné, že by účinky diskriminační legislativy dosáhly stupně pronásledování nebo mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, a proto udělení azylu nebo humanitární ochrany patřičné nebude (položka 3.6.10).

Je určitě férové poznamenat, že ahmadijská komunita skutečně různými formami diskriminačního jednání ze strany soukromých osob a rovněž státních orgánů trpí (Informace UNHCR ze 14. května 2012, kapitola IV, oddíl. A, část 1. Ahmadité), nicméně je vždy nezbytné posuzovat ten který konkrétní případ a příběh žadatele. Informací shromážděných k danému problému je celá řada, takže je zcela nemyslitelné, aby byly obsahy všech zpráv postupně zachyceny v tomto rozhodnutí (stejně tak i v rozhodnutí žalovaného) a tím případně eliminována možnost žalobce napadnout krajský soud, že z množství shromážděných zpráv vycházel toliko z některých účelově vybraných.

Krajský soud nepopírá, že v tomto konkrétním případě skutečně vybral z informací shromážděných správním orgánem jen ty dílčí pasáže, které považoval za potřebné zmínit poté, kdy ve shodě se žalovaným nepovažoval příběh žalobce za věrohodný. Proto se zaměřil jen na části informací potvrzující možnost návratu řadového ahmadijce bez toho, aniž by následovaly represe, které by případně mohly naplnit obsah ust. § 14a odst. 1 či 2 zákona o azylu. V ostatním by krajský soud rovněž toliko opakoval odůvodnění žalovaného. Závěr správního orgánu, že žalobce nesplňuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak umožňuje ust. § 14a zákona o azylu, krajský soud podporuje a tento závěr opírá o rozbor žalobcova případu ve vztahu k informacím o zemi původu tak, jak již zachytil v tomto odůvodnění. Tvzení ve smyslu § 14b zákona o azylu činěna nebyla.

Po celkovém zhodnocení příběhu žalobce s přihlédnutím k situace v zemi původu krajský soud uzavřel, že správní orgán posoudil příběh žalobce z hlediska taxativně zákonem vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu či formou doplňkové ochrany způsobem naprosto zákonným. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v žalobě a následně stejně tak ani v řízení před krajským soudem takové skutečnosti, které by závěr rozhodnutí žalovaného zpochybnil, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá s ohledem na výsledek sporu o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. dubna 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně